

χέρια ληστοφυροδικών,
κι' άργοντες προνομιοῦγοι
τῆς κατακοκλήφτρας γῆς
'σφάρισαν μέ τὸ σαροῦχι
τὰ χερτιά τῆς ἐκλογῆς.

Μὴ ζητῶμεν ὀλοένα
νόμους ἄλλους, ᾗθ' ἔξεν.

Τάβη τῆς ἐλευθερίας εἶναι δώρα τοῦ Θεοῦ,
ποῦ φυτρῶνουν μέ τοῦ; Γαράδες καί μέ τάστε ντοῦα οὔ.

Μέ κουμπούρια δρό 'στὴ μέση
καί γαρούφαλο 'στ' αὐτί
ὅποιον θέλω καί μ' ἄρῃσι
τὸν βαπτίζω βουλευτή.

"Όταν μέσ 'στῆς κάλπης τὸ χι πέτρουν μπόλικα κουκιά,
τί σοῦ μένει τότε πλέον;... ἡ ληστοφυροδικία.

"Όταν βλέπῃς πῶς ὁ νόμος εἶναι βλακειῖον βλακεία,
τί σοῦ μένει τότε πλέον;... ἡ ληστοφυροδικία.

"Ένα κράτος ὅταν γῆνη φαμοκρόνον κατοικία,
τί τοῦ μένει τότε πλέον;... ἡ ληστοφυροδικία.

Κί' ὅταν 'δῆς πῶς κάθε νόσος ἀσθενεῖ καί μαλακία,
ποῖον βότανον καί μόνον;... ἡ ληστοφυροδικία.

Κί' ὅταν τραῶγον Οὐγιολίον τῶν πεινῶντων τὰ σάρκια,
τί θά μείνη 'στους πεινῶντας;... ἡ ληστοφυροδικία.

Κί' ὅταν βλέπῃς μέσ 'στους μπάλους τῶσ' ἀμπάλωτα βρακία,
ποῖον μπάλωμα 'στό τέλος;... ἡ ληστοφυροδικία.

**Φθίνει πλῆθος ἐξημιμένον
κι' ἄλλων μετῆμφεσμενών.**

'Ιδοῦ τῆς νέας γενεᾶς ἡ νεωτάτη ζῆμη,
κι' ὁ Θεοτόκης ἔργεται μαζί μέ τὸν Ζαήμεν,
ροπαλισταί κι' οἱ δύο των, καί παίζουνε τὰ ρόπαλα,
καί τοὺς φωνάζουν ὄπαλα.

Κάνουν τὸ φάρι τὸ γνωστὸ καί χίλια τόσα πράγματα,
μέ τὸν μουγγὸ δὲν ζέρω πῶς τὸν πέρνουν τὰ κλάμματα,
καί τότε χορεύεται πολλοὶ
'ρωτοῦνε τὸν μουστακαλῆ :

Τί σ' ἐπίσας καί τόσο κλαίει; τί θέλεις;... τί νὰ θέλω;
'θυμήθηκα τὸν συγγενῆ, τὸν δόλο Βενιζέλο,
ποῦ πῖσω μου τὸν ἔστειλαν φρι φρι 'στὴν Αἴγνα,
κι' ἦρουν μουγγός κι' ἀπέγινε.

Κί' ὁ Θεοτόκης τοῦ 'μίλει:
μὴν κλαίει, γλυκὲ μουστακαλῆ.

Τὰ δάκρυά σου σκουπίσει νὰ μὴν τὰ 'δοῦν κι' οἱ φίλοι σου,
παρπανογιέκικό μου,
κι' ἂν κατὰ τύχη δὲν κρατῆς ἀπάνω τὸ μαντύλι σου,
νὰ! πάρε τὸ 'δικό μου.

"Ένα σάν πρώτοι φίλοι
βαπτίζουμι ὀλμπουρο...
ἴσως καὶ τὸ σταφυλί
καί οὐ τὸ τσάμκουρο.

Μὰ τὸν Ζαήμεν τίποτα δὲν τὸν παρηγορεῖ
καί τότοκα λέει: τσουγγερά 'στὸν θείο Ροδωρή :
Μέ θύματα, Κορδόνερε, ζητεῖς νὰ ζωντανεύῃς...
μουσάρεις τὸν συμπεθερο, ποῦ νὰ μὴν τὸν χωνεύῃς.

'Ανθρωποφάγε θεε μου, παππούλη, παππούλακο,
ποῦ σὲ φαγώματα τρυφερά,
ὀλίγον ἔλειψε νὰ σῆς
κι' ἐκεῖνο τὸ λουλούδι μου, τὸν Τριανταφυλλάκο.

Κί' ὁ Δεληγιώργης ἔργεται μέσ 'στό χορὸ τρεγάτος
καί γιὰ τὴν Αἰγάλεια λυπητερά καλεῖ,
μὰ νὰ κι' ὁ τίωσ Πρεσβευτής, ὁ σὺρ Μαυροκορδάτος,
ποῦεῖ τὴν γούνα τὴν βαρετὰ μέ τὸ ζεστό μαλλί,
καί τὰρ ἀκόμη 'στὴν ἀρχὴ σάν ἀπειρη πρωτάρα
'βρίσκεῖ παλὺ παράξενη τῆς Χάθρας τὴν ἀντάρα.

'Αλλ' ὅταν κῆμπεσο κειρό
μέσ 'στὴ Βουλή καθίσση,
θὰ μὴν τῆς βρισίαις νερό
καί θὰ τῆς σκεψίση,
καί θὰ παραξενεύεται κι' ἐκεῖνος ὅπως κι' ἄλλοι
πῶς εὕρισκε παράξενο τῆς Χάθρας μας τὸ χάλι.

'Αρχίζει τώρα κοτιλλῶν... χορεύουνε τὰ κόμματα,
κι' οἱ Βένετοι; κι' οἱ Πράσινοι; μέ μακαροκακμάματα,
σαλτάρ' ἡ Ψωρακώστενα, σαλτάρε κι' ἡ Βουλή,
ποῦ τὸν ἐλέγχον τὸν ζυγὸν ἐτίναξεν τὸν δουλειον,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν κύνε του τιμῶν τὸν προσφιλῆ
μαζεύει κύνεσ μερικὸς καί κάνει Κυνοβουλιον,
καί κύνεσ φιλοπάτριδες γαυγίζου, κουτουροῦ
μέ κυνισμὸν βουλευτικὸν 'στὴν αἴγλην τοῦ χοροῦ.

Φ.—'Ἔχω πάλι τὰ σταβιά μας ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὰ φικάρια,
καί πηδάτε πολλημάρα
τῆς μεγαπλουτίας γωνιάς...
Τσοῦσις ἔργεται-ρονιάς.

Μὰ σάν ἔργεται καί τί ;
κι' ὁ χορὸς καλά κρατεῖ.
Τὰ παπούτσικα μου πετῶ
πλήρης ἱερὰς μανίας,
τοὺς χορούς δὲν παρατῶ...
Ζῆτω τῆς Μακεδονίας.

Κράτος ληστοφυροδικῶν ευγενείας Γαλλικῆς
καί τσοσῶταν καί κοισῶταν πολεμάρχων τῆς φακῆς,
πῆδα νῦν καί 'στους αἰῶνας τροπαιοῦχον κι' εὐτυχῆς...
ἴσως κῆνο κι' ἄλλο μάλο σ' ἓνα φύλλον προσεύχης.

**Καὶ καρπόδασι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

'Ιωαννίδου τοῦ Βοσπορίτου,
τέκνου τῆς λύρας μουσοφιλήτου,
'βῆθκαν τὰ Σημαντρα, νέα ποιήματα,
θερμῆς ἐμπνεύσεως δημιουργήματα.